Written by - வெங்கட் சாமிநாதன் -
Sunday, 14 June 2015 18:07 - Last Updated Sunday, 14 June 2015 18:10

□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□.....

எனக்கு பல விஷயங்களில் தொடர்பும் பிடிப்பும் பின் ரசனை உணர்வும் ஏற்பட்டது வடேிக்கையாக இருக்கும். தமிழ் நாட்டில் இருந்த வரை, எனது பதினடெ்டாம் பிராயம் வரை நான் தரெுக்கூத்து பார்த்தவனுமில்லை. அப்படி ஒன்று இருப்பதாக அறிந்தவனுமில்லை. தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஒரிஸ்ஸா வுக்கும் பின்னர் தில்லிக்கும் சனெ்று பத்து வருடங்களுக்கப் பின் தான் தரெுக்கூத்து என்ற சமாசாரத்தின் ஓர் சிறு சாம்பிள் மூப்பது நாற்பது நிமிஷ தூண்டுக் காட்சி அனுபவம் கிடதை்தது. அது 1966 அல்லது 1967- ஆக இருக்கக் கூடும் அது ஓரு கறுகிய நரேக் காட்சியே ஆனாலும், அது ஓரு மின் வடெ்டாக இன்றும் மனதில் ஓடும் நிரந்தர பதிவாக ஆகிவிட்டது. அது பற்றி எழுதியதும் என் நினைவில் இருக்கிறது. எழுதியது அந்த வருடத்தின் பின் மாதங்களில் தீ பம் இதழில் என்பதும் நினைவில் இருக்கிறது. ஆனால் இப்பாேது அது கவைசம் அகப்பட மறுக்கிறது. தில்லி ரவீ ந்திர பவன் பால்வளெியில் சங்கீ த நாடக் அகாடமியின் அந்நாளயை சயெலாளர், பயெர் சுரஷே் அவஸ்தி என்று நினகை்கிறனே், அவருடயை நாடகம் என்ற கருத்தாக்கத்தில் இந்தியா முழுதும் பரவிக் கிளதை்தாள்ள கிராமீ ய கலகைள், ப்ரவீ க கூபிகளின் கலகைள் எல்லாமும் அடங்கும். வருடா வருடம் Folk Arts Festival ஒன்றை அவர் நடத்துவார். அவர் நடத்திய அந்த விழாக்களிலிருந்து தான் அவற்றை ஒன்று விடாமல் பார்த்து அனுபவித்தபின் தான் அந்த பார்வயைை நானும் ஸ்வீ கரித்துக் கொண்டனே். என் ரசனகை்கும் அது ஏற்பாடயைதாக இருந்தது. தரெுக்கூத்து பார்த்த முதல் அனுபவமும் ரசனயையும் அது பல தளங்களில் இயங்கும் ஒன்று என்ற அறிவும் அன்றயை சங்கீ த் நாடக் அகாடமியின் சயெலாளர் சுரஷே் அவஸ்தியின் உபயம்.

1946 வரை நான் வளர்ந்த படித்த நிலக்கோட்டயைில், அது தாலுகாவின் தலமைை இடம். கிராமமும் இல்லை டவுனும் இல்லை. 1942-43 களில் ராணுவத்துக்கு ஆள் சரே்ப்பதற்காக ஓரு அரை மணி நரே பொம்மலாட்டம் முதலும் கடசையுமாக தாலுக்கா

Written by - வெங்கட் சாமிநாதன் -
Sunday, 14 June 2015 18:07 - Last Updated Sunday, 14 June 2015 18:10

அலுவலகம் மூன் இருந்த திறந்த வெளியில் ஆளுயர மடேலை எழுப்பி நடந்தது. அதை ஊர□ராக எடுத்துச் சென்றிருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். விளம்பர யுக்தியாக பயன் பட்டது. தமாஷாக இருந்தது.

அதைத்தவிர மார்கழி மாதம் தெருக் கோடியில் இருக்கும் பாழ் வீ ட்டில் தங்கி தினம் காலையில் பகல் வேஷக்காரர்கள் ஓரு சின்ன க□ட்டம் ஏததேோ வேஷம் போட்டுகொண்டு ஓவ்வொரு வீ ட்டின் முன்னாலும் தனித்தோ க□ட்டமாகவோ எதோ பாடி ஆடிவிட்டுப் போவார்கள். நாங்கள் சிறுவர்கள் அவர்கள் பின்னாலயேே ஓவ்வொரு வீ ட்டின் முன்னும் அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அலவைோம். வாரக் கடசியில் தான் வந்து ஓவ்வொரு வீ ட்டிலும் ஏதனேும் கடேபார்கள். அதன் பிறகு நான் பகல் வேஷக் காரர்களையும் பார்த்ததில்லை. பொம்மலாட்டத் தையும் பார்த்ததில்லை,

தில்லியில் எண்பதுகளில் நடந்த World Trade Fair.-ல் ஓரு நாள் மாலை மதுரை பக்கத்தசை் சரேந்த மூரூகன் ராவ் என்பவர் தன் தோல் பாவகைக்□த்து ஒன்றை நிகழ்த்திக் காட்டி என்னை கொஞ்சம் மதிமயங்கச் சயெ்திருந்தார் நான் உடனே அதபை் பற்றி ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ் பத்திரிகைக்கு எழுதி, அதை சங்கீ த் நாடக் அகாடமியின் சயெலாளர் கசேவ் கொதாரியின் பார்வைக்குக் கொணர்ந்திருந்தனே். அதை அடுத்து நடந்த World Puppet Festival – க்கு மூரூகன் ராவுக்கு அழபை்பு போக அந்த கட்டூரையே காரணமாயிற்று. எனக்கும் உலகத்தின் பலநாடுகளின் பாவகைக்□த்து கலயைின் இன்றயை வளர்ச்சியகை் காணும் பாக்கியம் கிடதை்தது. பழயை சம்பிரதாயத்திலயேே வாழ வதை்திருக்கும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், பின் அதை பூதுப் பூது வடிவங்களில் மலர வதை்திருக்கும் ஹாலந்து போன்ற நாடுகளில் அது எடுத்துள்ள பூது வடிவங்களையும் காணும் பாக்கியம் கிடதை்தது. மிக மூக்கியமாக மூஸ்லீ ம்களே ஓரு பரெிய பின்னணி இசை வாசிப்பவர்களாகவும் பாவகைளை இயக்கபவர்களாகவும் கொண்ட வயாங்கையும் பார்த்த சௌபாக்கியத்தை என்ன சொல்ல! ஹாலந்து பிரமிக்க வதை்தது.. நினதை்துப் பார்த்திருக்க மூடியாது – விட்டத்திலிருந்து பத்து பன்னிரண்டு அடி உயரத்திற்கு தரை வரை தொங்கும் திரசை் சீ லகைளை அசதை்து ஆடவகைக்கும் திறனில் அவற்றை பாலே ஆடும் பணெ்களாக, நமக்குத் தோன்றச் சயெ்ய மூடியுமானால்..... என்ன கற்பனை, என்ன பூத்தயிர்ப்பு, என்ன கலை மனம்....! பிரமித்து நிற்பதை் தவிர நாம் சயெ்யக் □டியது ஒன்றுமில்லை. அத்தோடு மாட்டு வண்டியில் ஊர் ஊராக கூடும்பத்துடன் மதுரை மாவட்ட கிராமங்களுக்கு அலந்ைது திரியும் மூரூகன் ராவயைும் நினதை்துக் கொள்கிறனே்.

எதற்குச் சொல்ல வந்தனே் என்றால் எனக்கு தமிழ் நாட்டில் கலகைள் சார்ந்த பல விஷயங்களில் ஞானோதயம் தில்லியில் தான் கிடகை்கும் சௌபாக்கியம் இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் அவை எனக்கு பார்க்கக் □ட கிடகை்கவில்லை. அது போலத் தான் தெருக்□த்தும்.

Written by - வெங்கட் சாமிநாதன் -
Sunday, 14 June 2015 18:07 - Last Updated Sunday, 14 June 2015 18:10

1966 – ல் ஓரு நாள் மாலை அன்று ரவீந்திர பவனின் பால்வெளியில் கண்டது தெருக்கூத்தின் அன்றையை மாஸ்டர்ஸ் எனப் பின்னர் தெரிந்த நடசே தம்பிரானும், கன்னப்ப தம்பிரானும் மகாபாரதத்திலிருந்து ஓரு காட்சியை நடித்திருந்தார்கள். என்ன காட்சி, வீராவசே வாள்வீச்சும் வாய்வீச்சும் தான். வறெ்று மடேை தான். ஆனாலும் என் மன் ஓரு மகாபாரத களம் காட்சியளித்தது. என் மன் வாட்போர் பூரிந்து கொண்டிருப்பது துச்சாதனனும் அர்ச்சுனனும் அல்லது துரியோதனனும் பீமனுமா? நினைவில் இல்லை. ஆனால் என்ன? அது பாரத களம், இரு வீரர்கள் பொருதுகிறார்கள், ஆக்ரோஷத்தின் உச்சம். இது ஓரு வறெ்று மடேையாகவே, தில்லி ரவீந்திர பவன் பால்வெளியில் இன்றகை்கு எழுப்பப்பட்ட மடேையிலயேே தான் இருக்கட்டும். நாளகை்கு இவர்கள் பூரிசகை்கு்த் திரும்பிப் போவார்கள். அதலெ்லாம் பின்னர். இப்போது இது யுத்த களம். அந்த உணர்வை இவர்கள் எனக்குக் கொடுக்க மூடிந்திருக்கிறது.

பின்னர் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் கண்ணப்ப தம்பிரான் தில்லி வந்திருந்தார் அவ்ருடன் ஓரு நரே்காணல் பதிவு சயெ்யவணே்டும் என்று சங்கீத் நாடக் அகாடமி சொல்ல, அவருடன் பசேிய பரோது எனக்கு அவர் தெரிவித்த ஓரு திடுக்கிடும் தகவல், அக்காலத்தில் சில முக்கிய கட்டங்களின் உச்சத்தில் மடேையில் வடெி வடெிப்பார்களாம். அதில் ஓரு சமயம் நிகழ்ந்த விபத்தில் நடசே தம்பிரான் தன் கை ஒன்றையும் இன்னொரு கையின் இரண்டு விரல்களையும் இழந்து விட்டாராம். ஆக, அன்று மாலை நான் பார்த்த நடசே தம்பிரானின் ஆவசே வாள்வீச்சும் கை வீச்சும் கையும் விரலகளும் இழந்த தம்பிரானின் ஆக்ரோஷம். ”அவர் நடிப்பில் இது தெரியவே இல்லையே! என்று வியந்து கடேட்டனே் கன்னப்ப தம்பிரானை.

பீட்டர் ப்ரூக்ஸின் மிக பூகழ் பறெ்ற வாசகம், வாசகம் என்ன, மந்திர வாக்கியம் ஒன்று. Give me an empty space. I can create theatre there. இது பின்னர் தெரிந்தது. அவர் Empty space என்ற தலபை்பிலயேே ஓரு பூத்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அதன் முதல் பக்கத்தின் முதல் வாக்கியம் இது. பீட்டர் ப்ரூக்ஸும் மகாபாரதத்தை ஏழடெ்டு பாகங்கள் கொண்ட ஓரு நீண்ட நாடகமாக இயக்கியிருக்கிறார். அதில் திரௌபதியாக நடித்திருப்பது மல்லிகா சாராபாய்.

பீட்டர் ப்ரூக்ஸ் பரோன்று ஓரு உலகப் பரெும் தலை அல்ல நாடக உலகில், பூரிசை தம்பிரான்கள். எனினும் அவர் அதை அறிந்து சொல்வதற்கு ஏட்டுப் படிப்பற்ற கிராமத்துத் தம்பிரான்கள் தலமைுறை தலமைுறையாக இந்த மந்திர வாக்கியம் அறியாமலயேே அதை உள்ளுணர்வில் அறிந்து பயின்று வாழ்ந்தும் வருகிறார்கள்.

இதற்கு முன், எந்த கூத்தில், நாடகத்தில், சினிமாவில் இந்த உணர்வு எனக்கு ஏற்படப்பிருக்கிறது? இந்த மாயத்தசை் சயெ்திருக்கிறார்கள். தமிழகத்தில் எங்கு? ஹிராகுடப்பில் சத்யஜித் ரயேின் பாதரே் பஞ்சலியும் ரித்விக் காடகின் அஜாந்த்ரிக்கும்

பார்த்த பாேதுு. தில்லியில் மூதன் மூதலாக இப்ராஹீ ம் அல்காஷியின் அந்த யூக நாடகத்தை ஃபரொேஷ் ஷா காேட்லா காேட்டயின் இடிபாடுகளுக்கிடையே எழுப்பிய மடேயில் பார்த்த பாேதுு. நான் அதுு வரை நாடகம் என்ற கலை சதெ்து விட்டதுு. அதற்கு இனி இடமயேில்லை என்று நினதை்திருந்த பாேதுு. அல்காஷி எனக்கு நாடகம் எதுு என்றும் அதுு இன்னும் உயிர்த்திருக்கிறதுு என்றும் உணர்த்தினார். இன்று பூரிசை தம்பிரான்கள் இருவரின் மூக்கால் மணி நரே தரெுக்கூத்து பார்த்த பின், இதுு தான் நாடகம், தமிழ் நாட்டிலிருந்து நான் பார்க்கும் மூதல் நாடகம். இதுு கூத்து வடிவிலயோனாலும், இதுு காறும் பார்த்தது எதுவும் கலையும் இல்லை. நாடகமும் இல்லை என்று எனக்கூத் தாேன்றியதுு.

இதை அடுத்த இரண்டாெரு நாட்களில்,அதே ஆண்டின் Folk festival-ன் இன்னாெரு நிகழ்வாக, மூதன் மூறையாக, தில்லியின் காேல் மார்க்கடெ் பகுதியில் உள்ள காளிபாடியின் மதானத்தில் வங்காளிகளின் கூத்தான ஜாத்ரா பார்க்க கிடதை்ததுு. திறந்த வளெி தான். நடுவில் வட்ட வடிவிலான திறந்த மடேை. அந்த மடேயை நாேக்கி நான்கு பூறத்திலிருந்தும் நடிகர்கள் மடேயை நாேக்கி வர பாதகைள். மடேயின் அருகில் ஏறுவதற்கான சாரங்கள். தரெுக்கூத்து பாேல அதுவும் பத்ததிகளாலான் பசே்சும், நடையும் காொண்டதுு தான். என் பக்கத்தில் இருந்தவர் நான் தில்லியில் அடிக்கடி, சினிமா, ட்ராமா, ஓவியக் கண்காட்சிகளில் பார்க்கும் கிரிஷ்ண சதைன்யா என்னும் கலை விமர்சகர். ஜாத்ரா நடந்துு காொண்டிருக்கும் பாேதுு ஓரு கட்டத்தில் அவரதுு உற்சாகம் மலேிட்டுு, ஏதாே ஆவசேம் வந்தவர் பாேல, Superb, wonderful. This is great theatre என்றுு அவரிடமிருந்துு வந்ததை கூச்சல் என்று தான் சாொல்லவணே்டும். அவ்வளவு மகிழ்ச்சி. அவரதுு அந்த ஆரவாரம் அவர் பக்கம் என்னதை் திரும்ப வதை்ததுு. அவரும் என் பக்கம் திரும்பி, “this is like your therukoothu” என்றார். நாங்கள் சகயாத்திரிகள் என்றுு தரிந்துு சந்தாேஷப்பட்டனே்.

இதையும் நான் எழுதியிருக்கிறனே். நான் மூதன் மூதலில் பார்த்த நாடகம் என்றுு சாொல்லக் கூடியதுு தமிழ் நாட்டில் தரெுக்கூத்து தான் என்றும் அதையும் நான் தில்லியில் தான் பார்த்தனே், ஓரு வட இந்திய ரசிகரும் அதிகாரியுமான சுரஷே் அவஸ்தியின் உபயம் என்று எழுதியதுு நினவைிருக்கிறதுு., எனக்குப் பின்னர் தான் தரிந்ததுு அதன் விளவைுகள்.

அக்காலங்களில் எழுத்துு பத்திரிகையில் சிறுகதகைள் எழுதி தன் பயெரை பலரும் கவனிக்கச் சயெ்துு வந்த ந. மூத்துசாமிக்கு என் எழுத்துக்களில், அபிப்ராயங்களில், குறிப்பிட்டுச் சாொல்ல வணே்டிய மதிப்பும் களெரவமும் இருந்ததுு. நான் பூரிசதை் தம்பிரான்களின் தரெுக்கூத்துு பற்றி இவ்வளவு தூரம் சிறப்பித்துச் சாொல்லி, அதுு தான் நாடகம் என்றும் வலியுறுத்தி வதை்திருந்ததுு பரெும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்ததுு. அதன் பின் சனெ்னையிலயேே எங்காே பூரிசை கண்ணப்ப தம்பிரானின் தரெுக்கூத்துு நடந்திருக்கிறதுு. மூத்துசாமியும் அத்தகயை வாய்ப்பதை் தடேிக் காொண்டிருந்தவர் உடனடே தரெுக்கூத்துு பார்க்கச் சனெ்றிருக்கிறார். அவரையும் அதுு கவர்ந்திருக்கிறதுு. தாொடர்ந்துு தரெுக்கூத்துு எங்கடோ நடக்கும் என்று தடேுவதுு அவர் வழக்கமாயிற்றுு.

Written by - வெங்கடேஷ் சாமிநாதன் -
Sunday, 14 June 2015 18:07 - Last Updated Sunday, 14 June 2015 18:10

பின்னர் அதே தன் எல்லா நண்பர்களையும் சரேத்தே கூத்தேப் படிப்படறை உருவாகவும் காரணமாயிற்றே. அதில் ஒருவர் பிரக்ஞையின் பொறுப்பாளர்களில் ஒருவராக இருந்த வீ ராச்சாமி என்பவரும் தான். அன்றிலிருந்தே அவருக்கு கூத்தே கதியனென்றாகி விட்டிருக்கிறதே.

இப்போதே திரும்பிப் பார்க்கும் போதே ந. முத்துசாமி சிறுகதை எழுதுவதிலும் அதிக கவனமும் ஆர்வமும் காட்டுவதே முதலில் நாடகம் எழுதுவதிலும், பின்னர் கூத்தே படிப்படறையை உருவாக்கி நடத்துவதிலும் தான். இத்தகையை ஓரு விளைவைத் தரும் சக்தி பூரிசை தெருக்கூத்துக்கு இருந்திருக்கிறதே.

ந. முத்துசாமியின் “அன்று பூட்டிய வண்டி” என்ற கட்டுரையை தொகுப்பில் இதே பற்றிய விவரங்களைக் காணலாம்.

நான் ஹிராகுட்டில் இருந்த போதே எனக்குப் பரிச்சயமான மார்க் என்ற கலை பத்திரிகை, டாக்டர் மூலக் ராஜ் ஆனந்தின் ஆசிரியத்வத்தில் வந்தே கொண்டிருந்த பத்திரிகை, ஓவ்வொரு இதழும் ஏதும் ஓரு கலையை பொருள், வடிவம் தூறை பற்றியதாக இருக்கும். அதில் ஈ. கிருஷ்ண ஐயர் தெருக்கூத்தே பற்றி ஓரு பத்திரிகைக்கான அளவில், எழுதியிருந்தார். பரதம் தாசிகளுக்கயோன ஒன்று என்ற அபவாதம் பரவியிருந்த, அதனாலயேரு மினி அருண்டலே தூஷிக்கப்பட்ட காலத்தில், ஈ. கிருஷ்ண ஐயர் தானே பரதம் கற்று, சனெ்னையில் தானே ஏதோ ஓரு சபாவில் ஆடிய நிகழ்வுகளும் உண்டு. சனெ்னை கலை ஞானிகளுக்கும் ரசிகர்களுக்கும் பரதத்தை தீ ட்டுக் கழித்தே சுத்தப்படுத்திக் கொடுத்ததில் ஈ கிருஷ்ணய்யருக்கு ஓரு கணிசமான பங்குண்டு. ஓரு பரந்த கலை அனுபவமும் ஆழ்ந்த பார்வையும் கொண்டவர். தெருக்கூத்தே பற்றி விவர ஞானத்தோடும் ரசனையோடும் எழுதியவர் அவர்.

இப்போதே தெருக்கூத்தே பற்றிய ஆய்வை மறேக்கொண்டு மிக விரிவான பூத்தகம் ஒன்றை ரிச்சர்ட் ஃப்ராஸ்கா எழுதியிருக்கிறார். இதே மிக முக்கியமான பூத்தகம். தெருக்கூத்தே பற்றி இவ்வளவு விவரங்களோடும், தெருக்கூத்தே மட்டுமல்ல, கர்நாடக சங்கீ த ஞானத்தோடும், தாள ஞானத்தொடும் கூட தெருக்கூத்தே பற்றியும் அதன் கட்டமைப்பின் அப்பியாசத்தின் ஆராய்வோடு எழுதி வந்துள்ள முதல் பூத்தகம் ரிச்சர்ட் ஃப்ராஸ்காவினதாகத் தான் இருக்க வணேடும்.

சங்கீ த நாடக் என்னும் காலாண்டு பத்திரிகையின் ஆசிரியர், அபிஜீ த் சட்டர்ஜி என்னிடம் அந்த பூத்தகத்தகை் கொடுத்தே அதே பற்றி எழுதச் சொன்னார். நான் அவருக்கு எழுதித் தந்த அந்தக் கட்டுரைதான் தமிழில் இங்கு தரப்பட்டுள்ளதே. இதை தமிழில் மொழி பயெர்த்தே்த் தந்துள்ளதே சொல்வனம் அறிந்த உஷா வதை்தியநாதன்.

இதன் ஆங்கில மூலம் சங்கீத் நாடக பத்திரிகையின் இதழ்கள் எண் 102 – 102 ஜூலை – டிஸம்பர், 1992 இரண்டிலும் பிரசுரமாகியுள்ளது.

26.4.2015